

— Прости!... Прости ми, моля те за Бога, загдето съ своето пиянство те накарахъ така рано да склопишъ очи!...

Болната вдигна ржка, погали го по главата, помжчи се да каже нѣщо, но думитѣ замръзнаха на посинѣлитѣ ѣ устни.

Една едра сълза бликна отъ око̀то на кантонера и набразди повехналото му лице.

Отъ този день кантонерътъ престана да пие. Връщаше се рано отъ работа, галѣше Йона и ѣ разказваше приказки.

Димчо Оцетаровъ.

Въ полето.

Вървя по влажний друмъ и пѣя,
а слънцето ме кжпе съ златенъ дъждъ.
Тѣй свежо е въ полето! Вѣтърътъ люлѣе
поникналата крѣхка ржъ.

Заливай, мое златно слънце,
заливай цвѣтнитѣ ливади ти,
че виждамъ въ посѣтото зрънце
животъ да пърха и трепти!

Една любовъ е на земята,
за нея всичко туй ми пѣй:
и малката пчелица всрѣдъ цвѣтята,
и ти въ небето, огненъ змей!

Санда Йовчева.

Жабешка пѣсенъ.

Жаба крѣка въвъ блатото:

— Дойде златно лѣто,
всичко Господъ даде,
даде и предаде:
Люшнаха въ полята
класъ до класъ нивята,
свирнаха свирцитѣ,
запѣха пѣвцитѣ —
а надъ насъ комари,
тънки цигулари,

ситно, ситно зънкать,
свирнята не бъркать.
Едно лошо стори
Господъ-Богъ отгоре:
Щръклю дето прати,
този звѣрь крилати.
Да бѣше почакалъ
зимата да дойде,
и щъркела шаренъ
тогазъ да проводи.

Вискяръ Гуслинъ.